

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Mirjane Čačić, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja D. P., iz O. P., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/19-01/884, urbroj: 401-01/04-19-1 od 18. prosinca 2019., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 28. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., J. 19, klasa: UP/II-008-07/19-01/884, urbroj: 401-01/04-19-1 od 18. prosinca 2019.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika obustavljen je postupak povodom žalbe tužitelja zbog šutnje – neodlučivanja o njegovom zahtjevu za dopunu informacije od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske.

Tužitelj je protiv osporenog rješenja tuženika podnio tužbu u kojoj u bitnom navodi da je od Vrhovnog suda Republike Hrvatske zatražio dostaviti spis predmeta iz kojeg bi jasno vidio postupak ujednačavanja sudske prakse na sastanku Vrhovnog suda Republike Hrvatske s predsjednicima građanskog odjela županijskih sudova od 4. prosinca 2017. godine, sve nakon što je od Vrhovnog suda prethodno već dobio nezadovoljavajuće informacije o sadržaju tog sastanka. Ističe da je proučio tekst dostavljenih zaključaka (pravno shvaćanje Vrhovnog suda) i referata (naslova: Naplata odvoza smeća iz kućanstva nakon donošenja Zakona o održivom gospodarenju otpadom) te želio razjasniti nastalu situaciju. Citira odredbe članka 27. Zakona o sudovima te se referira na odredbe Zakona o otpadu i odredbe Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o otpadu ističući da Vrhovni sud Republike Hrvatske nije sukladno članku 27. stavak 3. Zakona o sudovima organizirao sastanak s predsjednicima građanskog odjela županijskih sudova i ujednačio sudsku praksu unutar razumnog vremena primjene zakona na koji način bi spriječio pogrešne presude drugostupanjskih sudova. Tužitelj se referira u odnosu na zaprimljeni referat, tekst zaključka situacija 2, zaključka 2 situacija 2, te uvida u referat i mrežne stranice Vrhovnog suda Republike Hrvatske, nakon kojih su drugostupanjski sudovi poništavali prvostupanjske presude i donosili presude sukladno zaključku 2 situacija 2 čime da je tužitelju nanosena materijalna i nematerijalna šteta. Ističe da je rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. studenoga 2019. godine odbačen zahtjev za informaciju uz obrazloženje da ne postoji drugi zapisnik osim onog koji je dostavljen već tužitelju i koji je sastavljen u spisu sudske uprave pod brojem Su

IV-204/2017-5 od 4. prosinca 2017. godine a koji je i objavljen na mrežnoj stranici Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Smatra da tuženik prihvaća obrazloženja davatelja informacije iako da ona ne ispunjava uvjete iz članka 7. Zakona o pravima na pristup informacijama kao i održava nepoštivanje ugovora o funkcioniranju Europske unije. Predlaže poništiti osporeno rješenje tuženika kao i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske – Povjerenik za informiranje od 17. prosinca 2019. godine. Budući da je usvajanjem zaključka 2 situacija 2 i stavljanjem istog na internetske stranice Vrhovnog suda Republike Hrvatske tužitelj oštećen slijedom čega ima pravo potraživati materijalnu i nematerijalnu štetu u iznosu od 7.000,00 kn.

Tuženik se očitovao u tužbi tužitelja u bitnom ističući da se ovaj postupak vodi po žalbi tužitelja zbog neodlučivanja tijela javne vlasti o njegovom zahtjevu za dopunu informacije, odnosno zbog „šutnje uprave“ iz razloga što Vrhovni sud Republike Hrvatske nije riješio o tužiteljevu zahtjevu za dopunu informacije tužitelja od 25. i 31. srpnja 2019. godine u rokovima određenim člankom 20. do 24. Zakona o pravu na pristup informacijama.

U konkretnom slučaju Vrhovni sud Republike Hrvatske kao tijelo javne vlasti donijelo je rješenjem broj: Sui-64/2019-9 od 20. studenoga 2019. godine kojim je odbačen zahtjev tužitelja za dopunu informacije temeljem članka 23. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, a protiv kojeg je tužitelj uložio žalbu, pa je očito da ne postoje pretpostavke za daljnje vođenje postupka zbog nedonošenja odluke o zahtjevu tužitelja za dopunu informacije iz kojeg razloga je tuženik donio osporeno rješenje od 18. prosinca 2019. godine o obustavi postupka. Naime, tuženik u ovom postupku nije ulazio u sadržaj rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, te ocjenjivao njegovu zakonitost, već je samo utvrdio da je navedeno tijelo javne vlasti odlučilo o zahtjevu tužitelja za dopunu informacija u skladu sa Zakonom o pravu na pristup informacijama, a meritum predmeta će se rješavati u drugom predmetu klasa: 008-04/19-01/663, čim tuženiku bude dostavljen kompletan spis predmeta. Osim toga treba uzeti u obzir i načelo ekonomičnosti i učinkovitosti postupka iz članka 9. Zakona o općem upravnom postupku te činjenicu da se osporenim rješenjem ni na koji način ne dira u prava tužitelja, o kojem će biti odlučeno u gore citiranom postupku. Smatra da je u konkretnom slučaju pravilno primijenjena odredba članka 46. stavak 5. navedenog Zakona. Predlaže odbiti žalbu tužitelja.

Tužitelju je u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS) dostavljen odgovor tuženika o kojem se tužitelj očitovao podneskom zaprimljenim kod ovog Suda 10. ožujka 2020. godine, te podneskom od 20. svibnja 2020. u kojim očitovanjima opisuje kronologiju od dana podnošenja zahtjeva za pristup informacijama Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, te samom tijeku postupka.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz spisa predmeta dostavljenog Sudu proizlazi da je u konkretnom slučaju rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Sui-64/2019-9 od 20. studenoga 2019. godine pozivom na odredbu članka 23. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI) odbačen zahtjev tužitelja za dopunu informacije. Nije sporno u konkretnom slučaju da je prethodno po zahtjevu za pristup informacijama tužitelja navedeni Sud tužitelju dostavio zaključke o pravnom shvaćanju sa sastanka od 4. prosinca 2017. godine kao i referat Županijskog suda u Slavonskom Brodu kao podloga za donošenje zaključaka, iako je sve navedeno bilo dostupno i na mrežnim stranicama Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Dopisom od 17. srpnja 2019. godine pojašnjen je način tužitelju donošenja zaključaka te odgovoreno tužitelju na upit o postupanju istog Suda u primjeni prava Europske unije. Ovdje osporenim rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske odbačen je zahtjev tužitelja uz obrazloženje da ne postoji drugi zapisnik osim onog zapisnika

koji je već dostavljen tužitelju od 4. prosinca 2017. godine i koji se nalazi objavljen na mrežnim stranicama istog Suda, te da ne posjeduje drugi zapisnik odnosno zatraženu informaciju sve pozivajući se na odredbu članka 23. stavak 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI).

Naime, tužitelj je dana 9. rujna 2019. godine podnio žalbu tuženiku zbog neodlučivanja o njegovom zahtjevu za dopunu informacije od strane Vrhovnog suda Republike Hrvatske a po zahtjevu za dopunu od 25. i 31. srpnja 2019. godine.

Međutim, imajući u vidu sve naprijed utvrđeno, odnosno da je o tužiteljevom zahtjevu za dopunom informacije odlučeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 20. studenoga 2019. godine, prema ocjeni ovog Suda pravilno je tuženik pozivom na odredbu članka 46. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) obustavio postupak povodom žalbe tužitelja radi šutnje, odnosno neodlučivanja Vrhovnog suda Republike Hrvatske o njegovom zahtjevu za dopunu informacije budući da više nisu postojale zakonom propisane pretpostavke za vođenjem postupka po navedenoj žalbi tužitelja.

Naime, odredbom članka 46. stavak 5. ZUP-a propisano je da kad se tijekom postupka utvrdi da više ne postoje pravne pretpostavke za vođenje postupka, rješenjem će se obustaviti postupak.

Prihvaćanjem u cijelosti obrazloženja tuženika u osporenom rješenju ovaj Sud nalazi da navedenim rješenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pa Sud smatra i neosnovanim zahtjev tužitelja za naknadom materijalne i nematerijalne štete od 7.000,00 kn.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a, riješiti kao u izreci.

U Zagrebu 28. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
Mirjana Čačić, v.r.